

[Poul Møller.]

for egen tryghed. Det er dette, der tilsigtes med løftet og tilbuddet om værdifasthed for de små sparere. Det var oprindeligt vor tanke, at disse opsparingsformer skulle anvendes til supplerende af aldersrenten eller folkepensionen. Herom kunne der imidlertid ikke opnås enighed, og konjunkturgarantien bliver derfor et alternativ; der bliver tale om et valg mellem konjunkturgarantien og den almindelige folkepension.

Holder vi os til forsikringstegningen, som i hvert fald er enklest at udforme, vil det sige, at enhver borger kan tegne en forsikring, der giver ham op til 2 500 kr. årligt fra hans 67. år; mand og kone kan hver tegne en sådan forsikring. Præmierne pristalsreguleres, og ydelsen på de 2 500 kr., for mand og hustru eventuelt 5 000 kr., pristalsreguleres til sin tid. Når den pågældende borger er 67 år, kan han vælge, om han vil holde sig til statens garanti på denne opsparing, på forsikringen — eller sparekasseopsparing, bankopsparing i det omfang, han kan få disse former med — eller om han vil holde sig til sin folkepension og nøjes med ved siden af den at have værdien af sin egen opsparing. Er prisniveauet fordoblet siden tegningstidspunktet, får et ægtepar, der har tegnet forsikringer på 5 000 kr., udbetalt 10 000 kr. årligt og pristalsregulering fortsat ud over det 67. år, så længe de pågældende lever. Af disse 10 000 kr. har det pågældende ægtepar måske som følge af præmiernes pristalsregulering betalt et beløb på ca. 7 500 kr. Statens tilskud til dette ægtepar bliver altså 2 500 kr.

Det er dette på den ene side og folkepensionen på den anden, der skal vælges imellem. Vælges forsikringen med dens garanti også fremover, så falder folkepensionen bort for den pågældende. Vælges folkepensionen, får de naturligvis årligt udbetalt, ved siden af folkepensionen, værdien af egen opsparing — i det nævnte eksempel 7 500 kr. — til supplerende af folkepensionen.

Vi har lagt vægt på, at denne ordning formidles gennem de almindelige forsikrings-selskaber, naturligvis også statsanstalten, og at en tilsvarende ordning træffes for andre pengeinstitutter i det omfang, det er muligt. Jo flere der vil benytte denne ordning, desto mere opsparing vil vi få indenfor de jævne indkomstgrupper. Inflationsfrygten kan der- ved delvis bekæmpes. For man kan bekæmpe inflationsfrygten enten ved at bekæmpe inflationen eller ved at mindske frygten, og da det første har vist sig overordentlig vanskeligt, bygger vor tankegang altså på at mindske frygten, dermed genskabe tilliden og derved danne et værn imod en yderligere inflationsfremmen- de tendens.

Ved at staten til stadighed straks fra ordningens start lægger penge hen eller overfører penge til de pågældende pengeinstitutter til at imødegå statens fremtidige forpligtelser, kan det hindres, at garantien kommer bag på statskassen. Man har fra visse sider anført, at statens forpligtelser blev alt, alt for usikre og måske for store. Men er dette nu vel overvejet? Jeg tror det ikke, for hvis staten ikke går ind i denne forpligtelse, så vil den jo over folkepensionsordningen før eller siden nødsages til at holde alle ældre borgere skadesløse for prisstigningerne og for inflationens indgreb i pengenes købekraft. Det har vi jo set, og det er bl. a. det, der har ført til den lovgivning, vi tager stilling til i dag. Men netop derfor må det være rigtigt og billigere ud fra et statsfinansielt syns- punkt at knytte denne garanti til de tilfælde, hvor borgerne selv har ydet et offer igennem egen opsparing, og i hvert fald medfører det, at vi derigennem kan øge den samfundspolitisk så nødvendige privatopsparing.

Jeg skal ikke nu komme yderligere ind på dette spørgsmål; vi får jo lejlighed nok til at drøfte det, når den højtærede finansminister, formentlig til september, fremsætter lovforslag herom. Men jeg vil gerne endnu en gang fremhæve, at det konserva-